

Ment d'una adolescent

Avui m'he aixecat i ja tenia divuit anys. Tothom deia que quan fas els divuit tot canvia, tot deixa de ser el mateix. És l'edat en la que un a de començar a dependre per ell sol. Per mi res a canviat segueixo sent jo, una nena que tan sols es una inexperta en aquest món, una noia que fins ara a pogut seguir en davant gràcies a la seva mare. No podria imaginar-me una vida sense ella. De veritat que ara hauré de viure sense la seva ajuda? Hauré de treballar? Podré mantenir-me soleta? Sortirà tot bé? Podré seguir anant de festa? M'hauré d'aixecar d'hora cada dia per tenir que anar a la feina? Canviarà tot a partir d'ara. Estic confosa, no vull deixar de banda els meus amics, vull seguir estan amb ells, no vull que res canviï m'agrada com estic vivint, quan les coses comencen agradar-me la vida em fa un gir inesperat i em canvia l'ordre de fer cada cosa. Ja n'estic farta de tot plegat, estic en un moment complicat, es clar que m'agradaria tenir la meva casa, potser amb alguna mascota, o amb algun amic que em faci companyia, potser no estaria malament, podria tenir una vida nova sense tanta protecció per part dels pares i tenir més calma per part dels meus germans, però els trobaria a faltar, ells són la meva família, ells són part de mi, m'han ensenyat a estimar, a ser persona, m'ho han ensenyat tot i sé que gràcies a ells la meva nova vida d'adult serà molt bona.